

Copyright © 2025 Auteur Hilde Evens

Cover tekening: Michele Frederickx

ISBN: 9789465205472

NUR 301

Onafhankelijk gepubliceerd

Eerste druk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur. Dit is een fictief werk. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

Dit verhaal is een echo van gebeurtenissen
die deels ooit werkelijk hebben plaatsgevonden,
en deels ontsproten zijn
uit de verbeelding van de auteur.

Windstil en bloedheet. Gouden zonnestralen verlichten haar naam. De vergulde letters weerkaatsen als genadeloze kogels. Ik voel het traanvocht achter mijn oogbollen langzaam aanzwellen tot ik plots, als een onverwachte bliksem in een heldere hemel, uitbarst in een huilbui. Ik ben er blij mee. Tranen zijn welgemeende getuigen van verdriet, maar ook een oprechte verademing in deze hitte. Ze verfrissen mijn warme wangen en bevochtigen uiteindelijk mijn droge lippen.

Ik vergeet nooit waarom ze hier ligt, uitgestrekt, stil en levenloos. Geen enkele keer heb ik haar in levende lijve gezien, al is dat een kleine leugen, want op een keer stond ze 's nachts voor me. Zachtjes mompelde ik haar naam. Ik wist toen niet wat ze kwam doen. De schim in het donker leek zo levensecht dat de gedachte aan haar gedaante 's anderendaags aan de ontbijttafel me een extra kop koffie deed inschenken. De grens tussen realiteit en droom is soms flinterdun.

Ze is vertrouwd en tegelijkertijd onbekend. Ik ken elk detail van haar; zelfs het meest intieme. Voor mij heeft ze geen geheimen. De kranten spreken van drie kogels die haar achterhoofd doorboorden, maar voor de rest bleef veel onzeker. En dat is prima zo.

Mijn huid plakt. Ik trek mijn mondhoeken een keer hoog op en voel hoe de gedroogde tranen weer van mijn wangen springen. Het lijkt op deze heilige plek niet gepast, maar mijn god, wat voelt die lach even goed.

Het droge gras kraakt onder mijn voeten. Wilde bloemen verspreiden zich tussen het wiegende helmgras. Het blauw van de korenbloem is als een verloren stukje hemel dat neerdaalt om deze plek van rust en herinnering te verlichten. Tussen het groene en het grijze zijn de bloemen de vreugdevonken die tegen de dood in strijden. Ze vertellen ons verhalen over hoop en de onuitputtelijke levenskracht die zelfs hier, tussen de graven, niet onderdrukt kan worden. Op de achtergrond torenen de groene bergflanken maar

verder is deze begraafplaats verlaten. De korenbloem die symbool van veerkracht is, een levend bewijs dat zelfs op plaatsen van verdriet, schoonheid en leven kan floreren. Het blauw zou te vergelijken zijn met de tinten van het ochtendgloren, wanneer de nacht plaatsmaakt voor de dag, als een belofte van nieuwe mogelijkheden, zelfs in het hart van de stilte.

De rode bloemen in mijn hand staren me met hun open blaadjes aan en doen me weer twijfelen. Ik was beter niet gekomen. Welke antwoorden zou ze me nog kunnen geven? Contact zoeken met een dode, ik moet wel gek zijn. En toch, hier op deze plek waar de tijd stil lijkt te staan, fluisteren de bomen oude geheimen en herinneringen in mijn oor. De lucht draagt de geur van vochtig mos en de zoete noten van bloemen die hun verhalen vertellen aan wie bereid is te luisteren. Misschien, dacht ik, is de grens tussen leven en dood slechts een dunne sluier, een mysterie dat je kunt aanraken als je maar genoeg durft te dromen.

Ik sluit mijn ogen en adem de geur van de graven in. Het ruikt scherp, als een vreemde wierook, een paradox van welriekende stank waarin de herinnering van het leven verweven is met de belofte van het hiernamaals. Hun zielen blijven zweven, gevangen tussen werelden. Opnieuw vraag ik me af waarom ik hier ben, maar mijn intuïtie dringt aan, fluistert dat ik hier moet zijn, op zoek naar háár versie van het verhaal. Ik open mijn ogen, en precies op dat moment strijkt een onverwachte, ijskoude windvlaag over me heen. Een rilling trekt door mijn lichaam, maar mijn hart jubelt van vreugde. Dit was het teken waar ik op hoopte: haar goedkeuring!

Vlucht naar vrijheid

Ik slingerde over de weg naar het dal van Cassaniouze, langs de ruwe, roestbruine rotsflanken die zijdelings boven me uit torenden, imposant en somber, met hun oppervlakken getekend door de tijd, in een grillig patroon, als oude littekens die verhalen vertellen van eeuwenoude stormen en de ontembare kracht van de natuur, afgewisseld door onverbiddelijke afgronden. In de stralende zon lijkt dit natuurtafereel te leven, ademend, een eeuwige herinnering aan de rauwe en ontembare schoonheid van de wereld. De donkergroene dennenbomen rezen als heilige speren op tegen de blauwe hemel. Ze straalden een onverwoestbare kracht uit van een leger soldaten die tot aan hun dood een heilige strijd gestreden hadden om het land te veroveren, in ruil voor een eeuwig leven en een triomfantelijke vaderlandse trots, om, gewild of ongewild, aan de

duivelse zucht der macht te voldoen. Het was net iets waaraan ik wilde ontsnappen: de tergende wurggreep van jarenlange angst en onderdrukking, die van mij een emotionele kluizenaar had gemaakt, en net hier op de laatste bocht naar het dal, ontmoette ik opnieuw het gedaante van de duivel met zijn hete adem in mijn nek. Het zou me niet meer overkomen. Zuid-Frankrijk was aan mij beloofd om er een nieuw leven te starten, ver weg van demonen en ander ongedierte. Mijn verwoesting had een naam: Vito, een Siciliaan op wie ik, tegen beter weten in, verliefd was geworden. Als jong meisje waren de woorden me met de paplepel ingegeven: *jij trouwt*. Slechts twee woorden, die met schering en inslag tussen de verbitterde lippen van mijn moeder ontsnapten, en die – wat ik toen nog niet besepte – het einde van mijn vrouwelijkheid inluiden.

‘Geef me vijf minuten!’ Zijn glimmende, donkere lokken vielen net tot over zijn schouders. Sterk, knap, jong en in voor grapjes, al wist ik dat nog niet zeker. Ik had Jean-Paul leren kennen vlak nadat ik gearriveerd was. Zijn dakgoot grensde aan die van mij.

Het dorp had me betoverd. Ik had voor mijn vertrek over Notre Dame de Aynes gelezen, maar de werkelijkheid overtrof mijn wildste verbeelding. Men zegt wel eens dat je lichaam te paard reist en je ziel te voet. Ik besepte het nog niet goed: ik had me hier genesteld, in het schilderachtige Franse platteland dat een tijdloze charme uitstraalt, ver weg van een onmenselijk bestaan met Vito. Omringd door glooiende heuvels en weelderige bossen, leek het alsof de tijd hier had stilgestaan. De smalle geplaveide straatjes werden geflankeerd door oude stenen huizen met bloeiende vensterbanken, waar de geur van lavendel en verse baguettes uit de lucht viel. Op de hoek van het pad stond een eeuwenoude kerk met een majestueuze klokkentoren die trots uittorende boven het landschap. De kerk, met haar verweerde stenen en sierlijke glas-in-loodramen, was een stille getuige van talloze generaties die hun levens hier geleefd hadden. Ik voelde hun pijn, hun verdriet en hun vreugde. Alles kwam hier samen. Ik staarde naar het pad dat geplaveid lag met grote stenen, en naar mijn lekke band.

‘Een vreemde snuiter,’ had ik in het dorpscafé van Vieillevie gehoord, ‘blijf maar uit zijn buurt.’ Maar ik vond in Jean-Paul een klankbord. Ik vertelde hem over mijn oude verleden, over Vito en zijn spoken. Hoe ik er niet in geslaagd was om die te verjagen.

‘Zodra hij me een tweede laag nagellak zag leggen, verdacht hij me van een affaire. Naast vingerafdrukken op de witte keukenkasten hing hij een post-it. Ik heb mezelf duizendmaal beloofd dat ik er nooit meer in zou trappen. Ze zijn zo geslepen. Met verwennerij en lieve woordjes lokken ze je naar binnen. Voor je het beseft, slaan ze het gouden deurtje dicht. Alle dagen moet het kooitje schitteren en blinken, en voedt het hun ziekelijke jaloezie. Je hebt het pas door als het te laat is.’ Ik bleef maar ratelen terwijl Jean-Paul de binnenband van mijn fiets herstelde. Ik wist niet eens waarom ik hem dit vertelde.

‘Klaar!’ riep hij. Hij legde het schuurpapier en de lijm tegen de muur, haalde een zakdoek uit zijn strakke broekzak en wreef er zijn vuile handen met groteske bewegingen aan af. Het pompje nam hij van de grond. Het legde zijn bleke bilspleet smakelijk bloot. Hij was mijn reddende engel, die toevallig gezien had dat ik zo niet met mijn fiets kon vertrekken. Ik voelde de warmte in mijn kaken opstijgen.

‘Hoeveel is mijn schuld?’

Hopelijk zou ik er met een enkel briefje vanaf komen. Ik zag hoe hij zijn ogen liet zakken, over mijn borsten heen naar mijn schaamstreek en zo ook weer omhoog. Ik herkende die blik, geil en stroperig. Het was dezelfde als die van de vreemde zakenman van mijn moeder. Ik moest terugdenken aan de dag waarop ik haar betrapte met een gloeiende blos op haar wangen, net voor hij glunderend vertrok. ‘Een stevig ritje met jou zie ik wel zitten, in het hoge gras bij de rivier daarginder.’

Hij knikte naar de velden vol wilde bloemen, zonder mijn blik te willen verliezen.

‘En we zorgen ervoor dat je toekomstige vriendje het niet zal ontdekken.’ Ik lachte schroom en moest aan het geheim van mijn moeder denken. Wat stond mij in de weg om van dit jonge, wilde vlees te proeven en me voor een ongeremd moment in de hemel te wanen. De haan kraaide luid. Mijn brandstapelangst stond in de weg: bang om mijn lichaam, emoties en intuïtie te vertrouwen om zo veilig te blijven. In de schemerige uithoeken van het dorp, waar de schaduwen van de tijd nooit helemaal verdwijnen, fluisterde men in onderling vertrouwen over een oude vrees, een vrees die zo diep in de menselijke ziel was ingebakken dat zelfs de sterkste harten er niet immuun voor waren. Men noemde het brandstapelangst – een angst die als een oude schaduw over de geschiedenis hing, voortkomend uit de vlammen van veroordeling en verbranding. Het was niet zomaar een angst, het was een diepgeworteld gevoel dat mijn zelfbeeld en mijn innerlijke vrede ondermijnde. Het was de koude rilling die je voelde bij het horen van het

knetteren van vuur in de verte, een vage herinnering aan hoe de vlammen zich hadden gepord door het hout van de oude brandstapels, die ooit zonden en verraad hadden verbrand. Deze angst was een erfstuk van tijden waarin vrouwen uit de weg werden geruimd met vuur en vlammen als wapen tegen de andersdenkenden. Het was een angst die niets te maken had met de fysieke pijn van brandwonden – nee, het was veel subtieler, veel sluipender. Het was de stilgezwegen angst om in de ogen van anderen als anders gezien te worden, de vrees dat de massa je in een kwaad daglicht zou stellen en je zou brandmerken als iemand die een bedreiging vormde voor de samenleving. Het was de constante, onzichtbare dreiging van veroordeling door een gemeenschap, die altijd loom en aanwezig in mijn achterhoofd was, als een schaduw die nooit helemaal kon worden weggedreven. Ik liet er dromen door varen, en langzaam mijn gedachten en gevoelens vergiftigen. Mijn brandstapelangst was niet meer dan een stille herinnering aan een oud leven dat zich ooit in vlammen ontvouwd had, voor de ogen van duizenden mannen, en hoe die

vlammen nog altijd, in de schaduwen van het verleden, hun echo over generaties heen hadden nagelaten.

‘Hier, bedankt voor je hulp, buurman.’ zei ik, terwijl ik een briefje van tien in zijn grote handen schoof. ‘Misschien ooit, op een dag. En vergeet maar wat ik je verteld heb. Vito is een bovenste beste man, ik kan me geen betere...’ Ik slikte mijn woorden verder in.

Ik fietste verder, de weg volgend die als een lint doorheen het landschap kronkelde. De geur van pijnbomen en de zwoele lucht van de late middag vulden mijn longen. De herinneringen aan Vito, aan het benauwde huis in Vlaanderen, voelden nu als een ver verleden. Hier, in het hart van Frankrijk, leek het leven eenvoudiger, zuiverder. Ik had nog steeds momenten waarop angst en wanhoop hun klauwen in mijn hart sloegen, maar elke dag voelde ik me een beetje sterker.

Het dorp Montarnal had me liefdevol begroet, het was een verzameling van oude stenen huizen met rode daken, omgeven door velden vol klaprozen en korenbloemen. Iets verderop, in de straat richting het

middeleeuwse kasteel, vond ik een huisje dat me onmiddellijk betoverde. De blauwgrijze luiken hadden een charmante doch geheimzinnige uitstraling. De blank geblakerde trap nodigde me uit naar het bovenste gedeelte waar een houten deuropening me een warm welkom leek te bieden. Een eenvoudig bankje stond tegen de verweerde muur geleund, perfect voor een moment van rust. Het huisje had slechts één raampje en één deurtje, beide doordrenkt van geschiedenis en karakter, en het zat stevig genesteld tegen de imposante rotswand. Dit werd mijn winkeltje, een plek waar verleden en heden samenkwamen in perfecte harmonie.

De inwoners hadden me met open armen ontvangen. Madame Mikki, een opvallende aanwezigheid in het dorp, met haar felgekleurde kunstwerken en de geur van versgebakken koekjes, was een van de eersten die mijn bloemenwinkeltje bezocht. Ze was een excentrieke vrouw, met haar korte, roze haren en altijd een bloem in haar knoopsgat. Haar kunstcafé in Saint-Project de Cassaniouze was een ontmoetingsplaats voor de dorpingen, een plek waar

verhalen werden gedeeld en geheimen in elkaars oor werden gefluisterd.

Het waren de bloemen die de magie brachten. Elke dag plukte ik ze op de begraafplaats van Montarnal, een plek waar de tijd leek stil te staan. De graven waren bedekt met wilde bloemen, een kleurenpracht die contrasteerde met de sombere stenen. Niemand wist van mijn dagelijkse ritueel, van de stilte en de rust die ik vond tussen de grafstenen, en dat wilde ik zo bewaren. De bloemen hadden een helende kracht, dat wist ik zeker. Elke bloem die ik plukte, stond er de volgende dag weer terug, fris en ongeschonden, als een wonder van de natuur. Niemand had dit in de gaten, behalve ik. Iedere strenggelovige zou vrezen dat ik met de duivel zou samenwerken, maar ik voelde me er geborgen, gekoesterd, in de schoot van de grote moeder, ook al lagen er doden. Het goddelijke was immers te vinden in alles wat zichtbaar en onzichtbaar is, en me toesprak via mijn lichaam, mijn hart en mijn ziel. De eerste korenbloemen van het seizoen trok ik met veel liefde uit,

ik wist immers dat ze terugkwamen, zelfs sterker dan ooit tevoren...

Mijn gedachten dwaalden af naar de eerste keer dat ik de begraafplaats bezocht. Het was die warme, prille zomerdag en de lucht trilde van de hitte. Ik was op zoek naar een plek om tot rust te komen, weg van dorpelingen en hun verhalen. De begraafplaats, met zijn oude stenen muurtjes en schaduwrijke bomen, leek de perfecte plek. Terwijl ik door de rijen graven liep, voelde ik een vreemde energie, een soort kalmerende aanwezigheid die me omhulde. Het was daar dat ik voor het eerst de bloemen ontdekte, en hun wonderbaarlijke eigenschappen. Zelfs op de rand van de stenen muurtjes zag ik tijm en kamille bloeien.

Sindsdien was het mijn geheime tuin geworden, een plek waar ik mezelf kon zijn. Ik voelde een diepe verbondenheid met de vrouwen die hier begraven lagen, alsof hun zielen over mij waakten. Het leek erop dat ze sterke vrouwen waren geweest, net als ik moest zijn. Zouden ze hun kracht via bloemen doorgeven? Het was

een troostende gedachte, dat zelfs na de dood een helende kracht kon blijven voortbestaan.

De tijd vloog voorbij terwijl ik door het dorp fietste. Ik groette de mensen die ik tegenkwam. Hun vriendelijke glimlach en milde knikjes gaven me een gevoel van thuiskomen. De markt kwam stilaan op gang, met kraampjes vol kleurrijke groenten, plakken kaas en vers gebakken brood. De geur van gegrild vlees en kruiden vulde de lucht, een uitnodiging om te blijven hangen en te genieten van de simpele geneugten van het leven.

Ik arriveerde aan mijn winkeltje en voelde een diepe tevredenheid. Het was een kleine, maar gezellige plek, met rekken vol potjes en flesjes gevuld met de extracten van de bloemen die ik plukte. De toegang onder de trap was een stille uitnodiging voor toevallige voorbijgangers. Mijn nieuwe klanten werden trouw en waardeerden de zorg en aandacht die ik in mijn producten stopte. Het was een nieuwe start, een nieuw leven dat ik met beide handen aangreep.

De avond viel en de lucht kleurde diep oranje en roze. Ik zat op het terras van mijn huis, een glas wijn in mijn hand, staarde naar de bergtoppen en luisterde naar het kabbelen van de rivier Lot. Het was een rustgevende scène, een herinnering aan waarom ik hierheen was gekomen. Ver weg van de nare gebeurtenissen uit mijn verleden vond ik in deze eenvoud een stukje vrede, misschien wel een thuis voor altijd. De duisternis viel langzaam over het landschap en de eerste sterren verschenen aan de hemel. Het was een perfecte avond, een moment van stilte en reflectie.

Mijn gedachten dwaalden af naar mijn moeder. Haar strenge, verbitterde gezicht verscheen voor mijn geestesoog. Ze had nooit in liefde geloofd, nooit geloofd dat er iets beters voor haar dochter was weggelegd. Maar ik had haar ongelijk bewezen. Ik had nu eindelijk mijn eigen weg gevonden, vanuit zelfliefde mijn eigen keuzes gemaakt. Hier, in dit kleine Franse dorpje, had ik mijn vrijheid gevonden, maar nog met de verse schaduw van Vito over mijn schouder, als een sluier die ik nog niet volledig kon afwerpen. Zijn controlerende aard, zijn

constante beschuldigingen en jaloezie hadden diepe wonden achtergelaten. Zelfs nu, op deze vredige plek, voelde ik soms nog zijn aanwezigheid, als een koude wind die door mijn ziel blies. Ik moest sterk blijven, doorgaan met mijn leven, en niet omzien.

De dagen gingen voorbij in een rustig ritme. Elke ochtend stond ik vroeg op, plukte de bloemen en maakte mijn extracten. De winkel bracht een constante stroom van klanten, van dorpsbewoners tot toeristen die de unieke producten wilden proberen. Het was hard werken, maar het gaf me voldoening. Ik mengde een lichte siroop van goudsbloemblaadjes met het sap van een vers geperste citroen, voegde enkele ijsblokjes toe en garneerde met een takje munt en een paar goudsbloemblaadjes. De gouden schittering in mijn flesjes bracht kleur, en de verrukkelijke smaak ging snel over de tongen in het dorp.

Soms bakte ik fluweelzachte pannenkoeken met de delicate smaak van fijngehakte lavendelbloemen, een beetje honing, en wat bloemetjes als garnering, en liet

mijn klanten ervan proeven. *Ze deden de doden van het dorp opstaan uit hun graf*, zo vertelden ze het in het dorp. Rozenblaadjes in een mengsel van eiwit en bruine suiker liet ik drogen tot ze knapperig waren, als snack voor bij de thee. Elke glimlach, elke dankbare blik van mijn klanten gaf me de kracht om door te gaan.

Jean-Paul kwam regelmatig langs. Er bleef een onbeschrijfbare energie tussen ons hangen, een soort geladen spanning, alsof zijn blik, die bij onze ontmoeting een oneindig iets had aangeraakt dat geen van ons durfde benoemen. Hij bezocht me altijd met een vriendelijk woord en een glimlach. Zijn aanwezigheid was een troost, een beaming dat niet alle mannen zoals Vito waren. Hij hielp me met de planken, verfde, was attent en maakte me aan het lachen. Toch voelde ik een zekere terughoudendheid, een voorzichtigheid in mijn hart, en wist ik niet goed of dit voortkwam van mijn vorig leven, of de wonden van mijn verleden die nog niet volledig geheeld waren.

Ik dacht aan mijn toekomst, aan de mogelijkheden die voor me lagen. Ik had mijn vrijheid teruggewonnen, maar er was nog zoveel te ontdekken, zoveel te leren. De wereld lag voor me open, klaar om verkend te worden. Ik voelde een nieuwe kracht in mezelf geboren worden, en een vastberadenheid om mijn eigen pad te volgen, ongeacht de obstakels die ik tegenkwam. Het was een spiritueel pad dat me dichter bij mijn ziel bracht. Het was vooral een daad van heling. Het vraagt moed om mijn oude ziel opnieuw te belichamen, in de betekenis van ‘wijze vrouw’, op een onzichtbare manier in deze nieuwe tijd. Mijn wonde ging verder dan mijn ervaring met Vito. Het was de angst voor uitsluiting van een hele familie, een gemeenschap, een meute, die tegen je kon samenspannen omdat je op een of andere manier opviel en anders was, zeker als je geloofde in de kracht van de natuur. Misschien was mijn energie te vooruitstrevend voor Vito, die eerder hield van tradities en vrouwen zonder eigen mening. Ik had ingezien dat, als je je inlaat met zo’n type man, het je duur kan komen te staan. Maar misschien leed ik wel aan

brandstapelangst, een vrees van generaties vrouwen die terugdeinsden om zichzelf te ontplooien, hun mond open te doen of te handelen buiten wat de Kerk hen toestond. En het was van deze energie dat ik me bevrijd had door naar Frankrijk te vertrekken. Hier zouden de dingen anders zijn...

Mijn gedachten dwaalden af naar de verhalen van mijn grootmoeder, die vaak sprak over de vrouwen in onze familie die door de eeuwen heen hun eigen weg hadden moeten vinden, vaak tegen de stroom in. Grootmoeder was een wijze vrouw, een kruidkundige die haar kennis van generatie op generatie had doorgegeven. In haar verhalen hoorde ik echo's van oude tijden, van vrouwen die hun eigen kracht hadden ontdekt in een wereld die hen klein wilde houden. Ze vertelde me vaak over de brandstapels, over de vrouwen die werden beschuldigd van hekserij omdat ze weigerden te buigen voor de autoriteit van de Kerk, of de mannen in hun leven. Het was een angst die diep in onze genen zat, een herinnering aan een tijd waarin sterke vrouwen werden gezien als een bedreiging. Ik voelde die angst soms nog

steeds, als een schaduw die over mijn ziel gleed. Maar ik wist ook dat ik sterker was dan die angst. Hier, in het rustige Franse platteland, zou ik mijn eigen weg vinden. Het was de plaats bij uitstek om me los te maken van diepgewortelde, beperkende overtuigingen. Ik kon er mijn kennis en wijsheid over natuurlijke geneeskracht gaan verspreiden, hetgeen me ontnomen werd in een vorig leven. Ik herinner me het scheepstouw dat rond mijn polsen verstrengeld zat, doordrenkt van bloed, dat langzaam over mijn uitgestrekte armen naar beneden sijpelde, druppel per druppel, om daarna op mijn wangen te landen. Ik was er blij mee. Het kondigde het einde van de maandenlange marteling aan, de verlossing was nabij. Veel te jong en onschuldig. De beschuldiging van ketterij kwam van de buurman. Het vonnis ontsproot uit het hoofd van de plaatselijke raadsman. De brandstapel werd grondig voorbereid door de handen van de houthakker en het was uiteindelijk de boerenknecht die het vuur onder mijn voeten ontvlamde. Het zou kunnen dat ik aan het hallucineren was, maar op de achtergrond klonk het luide gejuich van duizenden mannenstemmen. De indringende geur van verbrand vrouwenvlees bevredigde hun diepste

verlangens: de macht over een vrouw. De macht over een vrouw, terwijl ze zo hunkerden naar de ronding van haar borsten en de zachtheid van haar bekken. Wat ging er toch door het hoofd van die mannen. Ze juichten om het verlies van moeders. Gelukkig wist ik wat ging gebeuren. Duizenden vrouwen waren me al voorgegaan. De avond voordien heb ik haar nog kunnen verwittigen: ‘Kind, mijn lieve Catharina, toon nooit of te nimmer aan een man wat je kan, zwijg over je talenten en vertrouw geen mens.’ Ah, dat verleden...

In de dagen die volgden, werd mijn routine een ankerpunt van rust en stabiliteit. Elke ochtend stond ik vroeg op, nog voor de zon haar eerste stralen over het gebergte gooide. De geur van dauw op weidegras en de geluiden van ontwakende vogels brachten een gevoel van sereniteit dat ik nooit eerder had ervaren. Ik maakte mijn ontbijt klaar in de kleine keuken, met uitzicht op de tuin waar de bloemen in volle bloei stonden. Het plukken van bloemen was meer dan een dagelijkse taak; het was een ritueel dat me verbond met de natuur en de kracht die daarin schuilging. Terwijl ik door de velden liep,

dacht ik aan de toekomst en aan de mogelijkheden die voor me lagen. De bloemen, met hun helende krachten, hadden me al veel geleerd over geduld, groei en de cyclus van het leven. Ze herinnerden me eraan dat, net als de natuur, ook ik door fasen van bloei en verval zou gaan. Maar telkens weer, na de donkerste winters, zou er een lente komen, een tijd van hernieuwde groei en hoop. In de tuin stond de goudsbloem, met zijn vurige, oranje bloembladjes die de zon leken te vangen en vast te houden. Deze bloem was als een vlam in het groen, stralend en levendig, met een zachte geur die herinnerde aan de zomerbries. De goudsbloem, met zijn robuuste en zonnige uitstraling, symboliseerde de kracht van hernieuwde energie en vitaliteit, een teken dat na elke donkere periode de zon altijd weer zou doorbreken. In een hoek van de tuin stond de lavendel, zijn delicate paarse bloemen vormden een golvende zee van rust en sereniteit. De geurige bloeiwijze bracht een gevoel van kalmte, een balsem voor zowel lichaam als geest. De lavendel herinnerde me aan de verfijnde balans tussen actie en rust, en de constante cyclus van groei die ons herinnert aan de schoonheid in elke fase van het leven.